

“Sense un bon finançament, aquest govern farà aigües”

Xavier Vendrell (Sant Joan Despí, Baix Llobregat, 1966), diputat d'ERC, va ser rebutjat com a membre de la nova executiva de la formació, al darrer congrés del partit. Vendrell, l'home de l'“aparell”, ha patit en carn pròpia la divisió interna que viu avui Esquerra.

A l'últim congrés d'Esquerra la militància us ha deixat fora de l'executiva. Ja ho heu paït?

—Jo ho puc entendre, perquè fa anys que faig política i sé que és complicada i que les coses no surten sempre com voldries. Però la gent del teu entorn, que saben què has aportat i totes les renúncies que has hagut de fer per dedicar-te al país, al partit i al projecte, no ho entén. La família, els amics i l'equip amb qui has treballat estan decebuts i no ho entenen, però les coses són com són. Per a mi és molt important que, després

de dos anys de ser l'ase de tots els cops, de ser demonitzat públicament per terra, mar i aire —que vol dir per tele, ràdio i premsa—, hi hagi encara prop de 1.200 persones que m'han votat. Han valorat la feina que he fet per damunt de més coses, i això em fa content. N'hi ha hagut unes quantes més que no m'han votat. No passa res. Però és que Esquerra ja no és el partit petit on ens coneixíem tots, on tothom sap què fas i et valora per això. Ara hi ha militants que prenen decisions d'acord amb *inputs* que els arriben de l'exterior i coses que es diuen interna-

ment. He capitalitzat totes les tensions precongressuals.

—I heu passat de ser l'ase dels cops al boc expiatori?

—Sí, segurament és això.

—Episodis com el de la carta financera o el del dia de la calçotada també han estat definitius, no?

—Claríssimament. Jo he sortit als mitjans de comunicació per la carta financera i per les declaracions de la calçotada, no per les coses que he fet bé. La qüestió de la carta financera són pàgines i pàgines, portades i titulars a tots els mitjans explicant que n'és, de terrible, això de la carta financera. En canvi, quan la fiscalia ho arxiva i diu que no ha passat res, surt un breu. Per tant, la imatge que queda a la gent és la negativa, no pas la positiva. Pel que fa a la calçotada, igualment. La majoria de mitjans que han parlat de mi ho han fet en sentit negatiu. Quan es demonitza una persona, és difícil que la gent la vulgui per a un càrrec.

A més a més, internament, el secretari d'organització fa la feina que fa. Prens decisions que afecten persones: unes favorablement i unes altres negativament. Aquestes darreres no t'ho perdonen i els que has afavorit, si assoleixen un càrrec, els envies una carta demanant-los diners per al partit. M'han tocat els papers més negatius. Això no vol dir que no hi hagi una part que siguin errors meus.

—Us heu sentit traït per gent propera a vós?

—No.

—Però les sumes no quadren. Sembla que alguns membres de la vostra candidatura no us han votat.

—Tots ens coneixem. Hi ha hagut gent de la mateixa candidatura que jo que no m'ha votat, com n'hi ha de totes les altres —de totes!— que sé que m'han votat. És legítim que tothom, més enllà de la pròpia candidatura, pugui tenir una opinió personal sobre algun candidat. Torno a dir que he fet una feina difícil i, en alguns casos, he recomanat que algunes persones —algunes que anaven a la

meva candidatura— deixessin de fer una feina o una altra. És normal que aquell estigui dolgut amb mi. Segurament, un dels meus defectes és dir què penso, procurar no ser mai gaire hipòcrita —a banda d'una mínima hipocresia social— i la gent sap què penso. Uns altres deuen creure que he anat configurant una imatge que no convé al partit. Però no tinc cap mena de rancúnia cap a ningú. Penso sincerament que, a Esquerra, quan algú emet el seu vot, ho fa pensant que és el millor per al país i la independència. De la mateixa manera que quan jo he dit a algú que no podia ser el cap de llista pel seu poble ho he fet convençut que era el millor per al projecte i el país, no per cap mania personal. I seria feliç de pensar que aquella persona no em guardarà rancúnia.

—Així i tot, sembla que circulà un missatge explícit per telèfon mòbil, amb la consigna de no votar-vos?

—També és legítim que hi hagi algú que doni indicacions a les persones de més confiança. Molts dels militants no coneixen directament ningú dels qui es presenten en un congrés. Per tant, és normal que es passin consignes. I si ets un dirigent territorial, hi ha gent que confia en tu, i és normal que indiquis qui pot convenir més de votar o de no votar. No em sembla res greu que algú digui que cal apostar per una altra persona.

—Aquest missatge de mòbil s'atribueix a Oriol Amorós, president de la federació de Barcelona. Però ell diu que no en va enviar cap en aquests termes?

—Jo vaig rebre un missatge en el qual s'indicava que no em votessin a mi... Però és igual, no té més transcendència. Tothom és lliure de fer allò que vulgui, de votar què vulgui. I no passa res.

—La valoració en general és que ERC ha tancat la crisi en fals.

—Hem fet passos, però no hi ha hagut prou temps. Quan, durant mesos, s'han anat obrint ferides, per més que s'intenti no barrejar qüestions personals i polítiques, una setmana no és prou temps per a cicatritzar. Som humans i les ferides costen de guarir. I d'això n'hem de prendre nota per al futur: hauríem de deixar més temps entre les eleccions i la jornada congressual. No n'hi ha prou, amb una setmana. Estic convençut que, amb més temps, hauríem aconseguit un congrés d'unitat i d'acord.

No és que s'hagi tancat malament, és que no s'ha tancat. I penso que si s'hagués tancat amb un pacte bilateral entre dos sectors, com va ser a punt de fer-se, possiblement hauria estat pitjor, perquè s'hauria tancat en fals. És millor que hàgim deixat la ferida oberta. Vull dir que no podem sortir dient que estem tots units, i tot és fantàstic! No, no. No estem units. Hi ha hagut una esgarrinxada molt forta i hi ha molta gent que hem rebut. Per tant, no estem units, estem tocats. M'estimo més això, i que estiguem disposats a arremangar-nos per anar tots junts endavant, que no pas tançar en fals una solució de cara enfora.

De tota manera també vull dir que hi ha hagut més avenços en les 48 hores després del congrés, per exemple, que en tota la setmana de negociacions entre les primàries i el congrés.

—I continuen els contactes entre els diversos sectors?

—Sí, els responsables de les candidatures sabem que això no pot quedar així. El partit ha quedat molt afeblit. Hi ha d'haver un procés per a recuperar la unitat, la il·lusió... I no serà fàcil, perquè han quedat moltes ferides obertes.

La gent que hi ha a l'executiva nacional és conscient que ens trobem en aquest procés. Per tant, és possible que aquests mesos vinents pugui haver-hi canvis i que s'hi incorpori gent de les diverses sensibilitats, amb una executiva més oberta, amb més participació. Penso que veurem coses interessants al partit, d'aquí a l'11 de setembre. Ho dic com a percepció, no perquè hi hagi res, eh! Serà el començament d'un nou curs polític, haurà passat l'estiu i haurem tingut temps de relaxar-nos, de mirar els estels a la nit, de prendre el sol de dia... Això et fa revisar les coses d'una altra manera.

—Entre els corrents crítics, hi ha el d'Esquerra Independentista, impulsat per Uriel Bertran. Podríem dir que és un esqueix que sorgeix del tronc del vostre sector. Potser és més difícil de restablir la relació entre els qui havien estat tan propers?

—Segurament sí, però ja hi hem posat fil a l'agulla i ho farem. És lògic: com més a prop tens una persona més dur és el desengany. Les persones que més confiança tenien en l'Uriel, més allunyades se n'han sentit, i a l'inrevés. Però és qüestió de temps, de deixar-

ho pair, i de fer molt i molt d'exercici d'empatia.

De tota manera, estic convençut que tornarem a sumar, perquè a totes les candidatures hi ha gent sensata. I tots hem de ser capaços de superar això. Perquè la vida és llarga, però el projecte que defensem té pressa.

—A tot aquest procés difícil, a més a més, s'hi afegeix la disputa oberta entre Corod i Puigercós per ser candidats a les properes eleccions al Parlament. Més llenya al foc.

—Sí, és un element més. I de fet és un dels elements que ha dut a aquest procés. Però estic convençut que ens en sortirem, i que Corod i Puigercós arribaran a un acord. I ens estalviarem una altra fase de tensió. Sóc optimista de mena i crec que la cosa pot sortir bé.

—L'estratègia aprovada al congrés, en què pot repercutir pel que fa al paper d'ERC al govern?

—La ponència ha servit per a fixar fins on podem arribar. Algú deia que ara Puigercós no tindria tanta legitimitat perquè no té el suport de tothom. Jo penso que és al contrari: en té més que mai. Un 90% de la gent del partit ha decidit què cal fer. Per tant, et dona més força per a negociar perquè tu pots dir: "El partit vol això." I té més força per a dir que el que proposem s'ha d'aconseguir, perquè és el que vol la gent del partit: que amb els seus vots es condicioni el govern de la Generalitat. Per tant, no es tracta d'amenaçar ningú, sinó senzillament, amb tota la serenitat, de dir: "Senyors, sapiguen que o les coses van d'aquesta manera o malament rai."

—És a dir, l'executiva serà radical en la defensa d'aquestes línies vermelles?

—Sí, les línies vermelles —que algun mitjà de comunicació les atribuïa al senyor Carretero, però que a la nostra candidatura de Gent d'Esquerra ja en parlàvem, perquè no té sentit ser al govern si no és per uns objectius— les hem de defensar perquè són aspectes molt gruixuts. Per tant, si no hi ha un bon finançament, si no hi ha un pas endavant en unes matèries determinades, no és que no vulguem ser al govern, és que fins i tot el PSC s'haurà de plantejar què s'hi fa al govern. Sense un bon finançament, aquest govern farà aigües.

Alex Milian i Enric Rimbau